

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Ndc/13/2018
Identifikačné číslo spisu:	1517218039
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1517218039.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. L. - I., s miestom podnikania v O., W. Č.. XXX/XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. Jozefom Hurtišom, advokátom so sídlom v Prievidzi, ul. Matice slovenskej č. 17, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 49 Csp 252/2017, a o návrhu na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti, takto

rozhodol:

Návrhu na prikázanie sporu vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 49 Csp 252/2017 Okresnému súdu Trenčín n e v y h o v u j e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V predložil dňa 25. októbra 2018 spis sp. zn. 49 Csp 252/2017 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o návrhu žalobcu na prikázanie sporu Okresnému súdu Trenčín z dôvodu vhodnosti (podľa § 39 ods. 2 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien, ďalej len „CSP“). Žalobca svoj návrh odôvodnil predovšetkým svojím zhoršujúcim sa zdravotným stavom a skutočnosťou, že nezvláda cestovanie do vzdialených miest ako je Bratislava a prikázanie veci na Okresný súd v Trenčíne by mu uľahčilo jeho účasť na pojednávaní. K návrhu priložil aj fotokópiu lekárskej správy všeobecného lekára pre dospelých z 20. júna 2018, podľa ktorej je žalobca pacientom s dlhodobou práceneschopnosťou a vzhľadom na jeho zdravotný stav odporúča absolvovať súdne pojednávanie v mieste bydliska.

2. Žalovaná s návrhom žalobcu nesúhlasila a považovala skutočnosti uvedené v jeho návrhu za nepreukázané, keďže neobjasňujú dôvody, pre ktoré nemôže cestovať, o to viac, že žalobca nežiada o prikázanie veci súdu, v ktorého obvode má bydlisko, teda Okresnému súdu Prievidza, ale nevysvetliteľne Okresnému súdu Trenčín, ktorá skutočnosť jeho návrh spochybňuje.

3. Najvyšší súd ako súd funkčne príslušný na prejednanie návrhu na prikázanie sporu inému súdu (§ 39 ods. 3 CSP), keďže je súdom najbližšie spoločne nadriadeným spor prejednávajúcemu súdu a tomu súdu, ktorému by mal byť spor podľa návrhu žalovaného prikázaný; po prejednaní veci bez pojednávania

(§ 438 ods. 1 a § 177 ods. 1 a contrario CSP) dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný.

4. Podľa § 39 ods. 2 CSP spor možno prikázať inému súdu tej istej inštancie aj (okrem nutného prikázania veci pre vylúčenie sudcov súdu majúceho inak vec prejednať a rozhodnúť) z dôvodu vhodnosti.

5. Predpokladom prikázania sporu inému súdu podľa práve odcitovaného zákonného ustanovenia je existencia okolností, umožňujúcich hospodárnejšie a rýchlejšie prejednanie sporu iným súdom než tým, ktorého príslušnosť na prejednanie a rozhodnutie bola určená na základe zákonných kritérií príslušnosti, existujúcich tu v čase začatia konania a zakladajúcich príslušnosť až do skončenia konania (takže tu v skutočnosti ide aj o prielom zásady „perpetuatio fori“, čiže trvania príslušnosti, zakotvenej v ustanovení § 36 ods. 2 CSP). Prejednávanie a rozhodovanie sporov súdmi, ktoré sú na ich prejednanie vecne i miestne príslušnými, je teda zákonom výslovne ustanoveným pravidlom a prípadné prikázanie (delegácia) určitého sporu inému súdu len výnimkou z takéhoto pravidla, ku ktorej uplatňovaniu treba pristupovať reštriktívne (aby bola zachovaná podstata, že tu ide o výnimku a aby sa teda sama výnimka nestala pravidlom). Ak by totiž najvyšší súd prikázal spor inému súdu podľa § 39 ods. 2 CSP, hoci by pre takéto rozhodnutie neboli podmienky, porušil by tým aj ústavne zaručené zásady, podľa ktorých 1/ nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a 2/ príslušnosť súdu ustanoví zákon (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov). Práve so zreteľom k charakteru delegácie (ako výnimky z pravidla, že spor prejednáva a rozhoduje súd, ktorého príslušnosť vyplýva zo zákonom stanovených kritérií) musí mať potom aj dôvod delegácie vždy výnimočný charakter.

6. Dôvodmi vhodnosti pre prikázanie sporu inému súdu môžu byť len také okolnosti, ktoré umožnia hospodárnejšie, rýchlejšie alebo po skutkovej stránke spoľahlivejšie a dôkladnejšie prejednanie (a logicky tiež rozhodnutie) sporu iným ako príslušným súdom. Úvaha o vhodnosti delegácie preto zahŕňa posúdenie predmetu sporu i pomerov všetkých jeho strán, pričom na pomery tej strany, ktorá delegáciu navrhuje, možno prihliadnuť, len ak ich zohľadnenie nebude mať negatívny dopad na druhú stranu sporu. Pri posúdení existencie podmienok pre vyhovie takého návrhu tu význam zohráva aj stanovisko ostatných strán.

7. Najvyšší súd po preskúmaní veci predloženej mu na rozhodnutie dospel k záveru, že v tomto spore nie je daná žiadna taká okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver, že Okresný súd Trenčín spor prejedná hospodárnejšie (než Okresný súd Bratislava V).

8. V danom prípade žalovaný odôvodňuje vhodnosť ním navrhovanej delegácie sporu jeho zhoršujúcim sa zdravotným stavom, ktorý preukazuje lekárskou správou s odporúčaním na účasť na pojednávaníach v mieste bydliska. V prípade predloženého dokladu ide len o fotokópiu, bez špecifikácie diagnózy znemožňujúcej žalobcovi cestovanie a bez uvedenia následkov, ktoré mu cestovanie môže privodiť prípadné zhoršenie jeho zdravotného stavu. Súd má potom za to, že uvedenú situáciu žalobca žiadnym dôkazom nepodložil a v tomto prípade takýto argument nepredstavuje ani žiadnu výnimočnosť prípadu zakladajúceho dôvod na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti tak, ako to má na mysli zákon. Žalobca ako iniciátor sporu si musel byť vedomý svojej povinnosti zúčastňovať sa konania, ktoré začalo jeho podaním, pričom čerpanie práceneschopnosti, i keď dlhodobé, nie je výnimočným javom a bez špecifikácie diagnózy ani nepreukazuje nemožnosť žalobcu dostaviť sa na pojednávanie do Bratislavy, a preto tento argument nezakladá tú výnimočnosť situácie, ktorú zákon vyžaduje. Tu je namieste pripomenúť možnosť dožiadania podľa § 104 CSP a vykonanie výsluchu prostredníctvom dožiadaného súdu, svojím sídlom najbližšiemu strane sporu, namietajúcej vzdialenosť od spor prejednávajúceho súdu a v zmysle tejto zákonnej možnosti neobstojí argument žalobcu o „uľahčení účasti na pojednávaní“, ak by sa konalo na Okresnom súde Trenčín. Pokiaľ zákon neustanovuje niečo iné, v civilnom sporovom procese platí pravidlo príslušnosti všeobecného súdu žalovaného (§ 13 CSP). Pokiaľ však niet silnejšieho dôvodu, pre ktorý by sa od pravidla vedenia sporu podľa zákonných pravidiel malo ustúpiť, prikázanie sporu inému súdu spravidla nepríde do úvahy.

9. Z týchto dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci zákonné podmienky prikázania sporu inému súdu z dôvodu vhodnosti v zmysle § 39 ods. 2 CSP neboli splnené. Preto návrhu na prikázanie veci inému súdu nevyhovel.

10. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.